



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 159/03-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 3. septembra 2003 predbežne prerokoval sťažnosť Ľ. B. a Ing. L. B., obidvaja bytom P., vo veci porušenia čl. 11 a čl. 13 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Sž 66/96 z 30. septembra 1996 a postupom Ministerstva financií Slovenskej republiky, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. Ľ. B. a Ing. L. B. o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v d n e n i e :

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 19. augusta 2003 doručené podanie Ľ. B. a Ing. L. B., obidvaja bytom P. (ďalej len „sťažovatelia“), vo veci porušenia čl. 11 a čl. 13 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 Sž 66/96 z 30. septembra 1996 a postupom Ministerstva financií Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo“).

Zo sťažnosti vyplýva, že najvyšší súd namietaným rozsudkom zamietol žalobu Ľ. B. o preskúmanie rozhodnutia Ústredného daňového riaditeľstva Slovenskej republiky

z 30. januára 1996 číslo IV/2/2571/Gš/95, ktorým potvrdil dodatočný platobný výmer Daňového úradu v Piešťanoch z 28. júla 1995 číslo 1/61/95, ktorým bola žalobkyni vyrubená dodatočná daň z príjmov obyvateľstva za rok 1991 v sume 157 440 Sk.

L. B. následne podaním z 1. októbra 1999 žiadala ministerstvo o odstránenie tvrdosti a nezrovnalosti zákona, resp. o povolenie úľavy na dani. Ministerstvo listom číslo 5395/1999-KM zo 16. novembra 1999 a opakovane listom číslo 627/2000-KM z 15. februára 2000 jej žiadosť zamietlo.

Sťažovatelia namietajú, že sa najvyšší súd v označenom rozsudku a ministerstvo v odpovediach na podania L. B. opierali o nesprávny výklad § 5 ods. 10 zákona č. 389/1990 Zb. o dani z príjmov obyvateľstva v znení neskorších predpisov. V tejto súvislosti poukazujú sťažovatelia aj na odlišné stanovisko Ministerstva financií Českej republiky k výkladu tohto ustanovenia zákona vyjadrené v liste námestníka ministra financií Českej republiky č. j. 153/64.139/99 z 1. septembra 1999.

Z nesprávneho výkladu zákonného ustanovenia najvyšším súdom a ministerstvom vyvodzujú sťažovatelia porušenie čl. 11 a čl. 13 ods. 1 ústavy.

Sťažovatelia navrhujú, aby ústavný súd vo veci sťažnosti prijal nasledovné rozhodnutie:

„1. V zmysle zákona č. 389/1990 Zb. ,§ 5, odst. 10, má pri zániku daňovej povinnosti daňovník právo si v daňovom priznaní uplatniť záväzky ako odpočítateľnú položku daňového základu, pretože citované znenie vyhlášky mu to výslovne nezakazuje.

2. Daňový subjekt má v zmysle vyhlášky č. 389/1990 Zb. , § 27 odst. 3, písm. b), právo i po roku 1993, odkedy platí nová vyhláška č. 286/1992 Zb. o daniach z príjmov, požiadať MF SR, aby urobilo opatrenia na zamedzenie tvrdosti zákona a nezrovnalosti, prípadne povoliť úľavu na dani u tých sporných prípadoch, ktoré sa týkajú obdobia účinnosti zákona č. 389/1990 Zb.

3. Najvyššie orgány štátnej správy a štátnej moci SR sú povinné v správnom konaní viažucim sa k prípadom a úkonom do 31. 12. 1992 postupovať v zhode s orgánmi Českej republiky, pokiaľ osobitným predpisom nebolo rozhodnuté inak.

4. Najvyššie orgány štátnej správy a štátnej moci, Najvyšší súd SR nevynímajúc, musia akceptovať v rozhodnutiach medzinárodné účtovné štandardy, ak zabezpečujú väčší rozsah práv a slobôd občanov ako účtovné zákony SR.

5. Ústavný súd SR zamietla Rozsudok Najvyššieho súdu SR značky 6 SŽ 66/96, zo dňa 30. septembra 1996 ako nezákonný v rozpore s Ústavou SR čl. 11, 13, odst. 1.

6. Ústavný súd priznáva poškodenej Lubici Bednárikovej právo vrátenia exekvovanej čiastky 144 940, - Sk, náhradu trov konania 14 494, - Sk a nemajetkovú ujmu 144 940, - Sk do 2 mesiacov po nadobudnutí rozhodnutia z Nálezu ústavného súdu SR“.

Vychádzajúc z obsahu podania ústavný súd posudzoval podanie sťažovateľov ako sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy.

II.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom

zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

Po preskúmaní podania sťažovateľov ústavný súd zistil, že namietaný rozsudok najvyššieho súdu nadobudol právoplatnosť 23. októbra 1999 a o namietanom postupe ministerstva bola L. B. upovedomená doručením listov ministerstva zo 16. novembra 1999 a z 15. februára 2000. Na základe tohto zistenia ústavný súd dospel k záveru, že sťažnosť bola podaná po uplynutí lehoty ustanovenej v citovanom ustanovení § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, a preto ju bolo potrebné odmietnuť ako podanú oneskorene.

Po konštatovaní záveru, že sťažnosť bola podaná oneskorene, bolo bez právneho významu podrobnejšie sa zaoberať skúmaním, či sťažnosť spĺňa aj ďalšie podmienky konania pred ústavným súdom ustanovené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Nad rámec tohto odôvodnenia v tejto súvislosti ústavný súd uvádza, že podanie sťažovateľov nespĺňa náležitosti predpísané zákonom (ustanovené v § 20 a § 50 zákona o ústavnom súde) a sťažovatelia v ňom namietajú porušenie ustanovenia čl. 11 ústavy, ktoré v súčasnej dobe už nie je platné.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. septembra 2003